

Poemes de Maya Angelou

L'ocell engabiat

L'ocell que és lliure salta
a cavall de les ràfegues del vent
i flota vent avall
fins que el corrent s'atura;
i submergeix les ales
en el color de foc dels raigs del sol
i gosa reclamar
el cel com si fos seu.

Però l'ocell que aguaita
dins d'una gàbia estreta,
amb prou feines pot veure
més enllà de les reixes de la ràbia.
Amb ales escapçades,
i amb les potes lligades,
desclou la seva gorja per cantar.

I canta engabiat
un tímid refilet
sobre coses que són desconegudes,
però encara per això més anhelades.
Des del turó llunyà
se sent la melodia
perquè l'ocell captiu
canta a la llibertat.

L'ocell lliure imagina una altra brisa
i aeris vents alisis entre arbres que sospiren
i cucs grassos que esperen
en les clares pastures de l'albada,
i diu que el cel és seu.

Però l'ocell engabiat es queda
immòbil a la tomba dels seus somnis;
la seva ombra crida en un crit de malson.
Les ales té escapçades, i amb les potes lligades
desclou la seva gorja per cantar

I canta engabiat
un tímid refilet
d'una cosa que li és desconeguda
i per això més desitjada encara.

Des del turó llunyà
se sent la melodia
perquè l'ocell captiu
canta a la llibertat.

Insomni

Hi ha algunes nits
en què la son és tímida,
distant i desdenyosa,
i totes les astúcies
que intento fer servir per persuadir-la
que es posi a favor meu
són tan inútils com l'orgull ferit
i molt més doloroses.

Record

Les teves mans que pesen suaument
empipant les abelles que han fet rusc
en mig dels meus cabells; el teu somriure
en el declivi de la meva galta.
De vegades et bolques sobre meu,
encès, vessant a raig urgència;
i el misteri vulnera
el meu enteniment.

Quan has abandonat
la màgia i el teu jo,
quan ja només l'olor del teu amor
s'entreté entre els meus pits,
llavors, només llavors,
puc devorar, amb afany,
la teva companyia.

Una presumpció

Dona'm la mà

Fes-me un lloc perquè pugui
seguir-te més enllà
d'aquesta ràbia de la poesia.

Deixa que siguin altres els que tinguin
el tracte amb les paraules que commouen
i l'amor per haver perdut l'amor.

Per mi,
dona'm la mà

El temps que passa

La teva pell com l'alba,
la meva com el mesc.

Una descriu l'inici
d'un cert acabament.

L'altra la punta
d'un principi segur

Televisat

Les notícies de la televisió
converteixen un dia mig perdut
en un erm desolat.
Si no hi havia res meravellós
abans de fer els anuncis catastròfics
ben segur que tampoc no hi haurà res després
llevat dels rostres amb mirada trista
de nens tot pell i os, i amb els ventres inflats
burlant-se de la fam que estan passant.
Per què són sempre Negres?
A qui estan esperant?
La carn de xai de les costelles
no es pot menjar de la pudor que fa.
i fins i tot els pèsols
rodolen pel meu plat sense tocar-los.
La innocència seva
s'ajunta amb l'esperança desvalguda
a les cares dels nens.
Per què els nens negres tenen esperança?
Qui els portarà
els pèsols, les costelles
i un altre matí més?

Tocada per un àngel

Nosaltres, poc avesats al coratge,
desterrats de la joia,
malvivim cargolats
dins les curculles de la solitud
fins que l'amor davalla
del seu altíssim temple sacrosant
i es mostra davant nostre

per tal d'alliberar-nos a la vida.

L'amor arriba
i en el seu tren també viatgen l'èxtasi,
vells records de plaer,
i passades històries de dolor.
I tanmateix, si ens atrevim, l'amor
trençarà les cadenes de la por
que hi ha a les nostres ànimes.

Estem ja deslletats de la nostra vergonya.
A la llum de l'amor
gosem ser coratjosos.
I ens adonem de sobte
que el valor de l'amor és just tot el que som
i el que sempre serem.
Només l'amor
és el que ens farà lliures.

Despertar a Nova York

Les cortines imposen la seva voluntat
a contrapèl del vent.
Els infants dormen compartint els somnis
amb serafins.
La ciutat s'arrossega mig desperta
per les cintes del metro;
i jo, una alarma,
ja desperta com un rumor de guerra,
m'estiro fins a l'alba
i no demano res ni res escolto.

I tot i això, jo m'alço

Em pots escriure dins la teva història
amb mentides amargues i torçades.
Pots trepitjar-me enmig del fanguissar
i tot i això, com pols, jo m'alçaré.

És que et molesta el meu atreviment?
Per què et sents assetjat per la meva foscor?
Ho sé: perquè camino
com si tingués cent pous petroliers
bombejant al saló de casa meva...

Com llunes i com sols

amb certesa, com venen les marees,
saltant ben alt, com fan les esperances,
així jo m'alçaré.

¿Em vols veure trencada,
amb el cap cot, els ulls mirant avall,
les espatlles caigudes com les llàgrimes,
desvalguda pels plors desconsolats?

¿És que t'ofèn el meu envaniment?
No t'ho prenguis pas tan a la valenta
que rigui com si al pati de la casa
excavés mines d'or.

Pots disparar-me amb les teves paraules,
em pots ferir amb els ulls,
amb el teu odi em pots asfixiar,
i tot i això, com l'aire, m'alçaré.

¿És que et molesta la sexualitat
que és meva? ¿És que t'estranya
que balli com si els diamants brillessin
entre les meves cuixes?

Dels barracots indignes de la història
ara jo m'alço
D'un passat arrelat en el dolor,
ara jo m'alço.
Soc un negre oceà, ample i inquiet,
que m'inflo i em dilato amb la marea.

Deixant enrere nits de por i terror.
Ara jo m'alço.
A l'albada meravellosa i clara,
ara jo m'alço
portant regals llegats pels meus ancestres.

Soc l'esperança, el somni de l'esclau.
Ara jo m'alço.
Ara jo m'alço.
Ara jo m'alço.